

ಯೋಧನ ಮನಸ್ಸಿತ್ತಿ

ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ
ಯುವ ಪುರಸ್ಕಾರ ಪ್ರಶಸ್ತಿ
ಪಡೆದಿರುವ ಚೆನ್ನೈ ಕನ್ನಡತಿ ಶಾಂತಿ
ಕೆ. ಅಪ್ಪಣ್ಣಿ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ದಾದಿ.
'ಕೋವಿಡ್ 19' ಘಟಕದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ
ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಅವರು, ತಮ್ಮ
ಅನುಭವಗಳನ್ನು 'ಸುಧಾ'ದೊಂದಿಗೆ
ಹಂಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಕಳೆದ ವಾರ ನಾನು ಕೋವಿಡ್ ಯೂನಿಟಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಕೊರೊನಾ ದಾಳಿ ಶುರುವಾದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ನಾವು ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆಯೆಂಬ ವಿಷಯ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದುದೇ. ಆದರೆ ಆ ಕುರಿತಾದ ಭಯವೋ ಬೇಸರವೋ ಎಂದಿಗೂ ನನ್ನನ್ನಾಗಲೀ ನನ್ನ ಜೊತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರನ್ನಾಗಲೀ ಕಾಡಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಗಡಿ ಕಾಯುವ ಯೋಧ ಹೇಗೆ ತನ್ನ ಜೀವದ ಯಾವ ಖಾತರಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ, ಹೇಗೆ ಯಾವ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧ ಘೋಷಣೆಯಾದರೂ ಎದೆಯೊಡ್ಡಿ ಮುನ್ನುಗ್ಗುತ್ತಾನೋ ಅಂಥದ್ದೇ ಒಂದು ಕರ್ತವ್ಯಪರತೆ ಮಾತ್ರವೇ ನಮ್ಮೊಳಗೆ ನಾನು ಕಂಡದ್ದು.

ಇನ್ನು ಕೋವಿಡ್ ಯೂನಿಟಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಕಷ್ಟ. ತಲೆಯಿಂದ ಪಾದದವರೆಗೆ ಮೈಕ್ಕೆಯಿಲ್ಲ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಗಾಗಲ್ಸ್, ಫೇಸ್ ಶೀಲ್ಡ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ಕಿತ್ತು ಹರಿಯುವ ಬೆವರಿಗೆ

ಮೈಯಿಡೀ ಒದ್ದೆ ಮುದ್ದೆ. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮದೇ ಉಸಿರಿನ ಕಾವಿಗೆ ಗಾಗಲ್ಸ್ ಮಂಜುಗಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿಯೂ ನೀರಹನಿಗಳೂ ಸಾಲುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಲಾರದಂತೆ ಅಡಚಣೆ ಒಡ್ಡುತ್ತವೆ. ಎಮರ್ಜೆನ್ಸಿ ಸಮಯದಲ್ಲಂತೂ ಎಂದಿನ ವೇಗ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಬಹು ಕಷ್ಟ. ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಪಿಪಿಇ ಧರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲೋ ಮೈಯಾಳದಲ್ಲಿ ಗುಳುಗುಳು ಏನೋ ಹರಿದಂತೆ, ಕನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ, ಬೆನ್ನಿನಲ್ಲಿ, ಮುಗಿನೋಳಿಗೆ ಎಲ್ಲೋ ಏನೋ ನವೆಯಾದಂತೆ... ಹ್ಲ! ಹೇಗೆ ಸಹಿಸುವುದು?! ಆಡುವಂತಿಲ್ಲ ಅನುಭವಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ಆಡುವುದು... ಮತ್ತು ಬೇರೇನೂ ಮಾಡಲಾರದೆ ಅನುಭವಿಸುವುದು ಅಷ್ಟೇ. ಪಿಪಿಇ ತೆಗೆಯುವ ತನಕ ನೀರು ಸಹಾ ಕುಡಿಯುವಂತಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಮೊದಲ ಸಲ ಪಿಪಿಇ ಧರಿಸಿ ಹೊರಟಾಗ ಜೊತೆಗಿದ್ದ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿ ಹೇಳಿದರು, 'ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟಿ ಡಿಕ್ವೆಡ್ರೇಟ್ ಆಗ್ಗಿವಿ, ಸೋ ಒಳಗೆ ಹೋಗೋ ಮುಂಚೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕುಡಿ ಮೋಗು ಅಂತ. ನಾನೂ ಸರಿಯಂತ

ಇರಬಹುದು ಎಂದು ನೀವೇ ಯೋಚಿಸಿ'. 'ನಿಮಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ' ಎನ್ನುವುದರ ಹೊರತು ಲಿಯು ಅವರ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಹೇಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವುದು?

ಕೊರೊನಾ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಎದೆಕೊಟ್ಟ ದಾದಿಯರು

ಭಾರತದಲ್ಲಿ 'ಕೋವಿಡ್ 19' ಸೋಂಕಿನ ಹಾಟ್‌ಸ್ಪಾಟ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ದೆಹಲಿಯೂ ಒಂದು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚು ನರ್ಸ್‌ಗಳೂ ವೈರಸ್ ಸೋಂಕಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದಾರೆ. ವರದಿಯೊಂದರ ಪ್ರಕಾರ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ 35 ಹಾಗೂ ಮುಂಬೈಯಲ್ಲಿ 27 ಮಂದಿ ಶುಶ್ರೂಷಕಿಯರಿಗೆ ಸೋಂಕು ತಗುಲಿದೆ. ತಮಗೆ ಉತ್ತಮ ರಕ್ಷಣಾ ಕವಚಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕ್ವಾರಂಟೈನ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಪೌಷ್ಟಿಕಾಂಶ ಇರುವ ಆಹಾರ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಶುಶ್ರೂಷಕಿಯರು ಆಗ್ರಹಿಸಿದ್ದು ಕೂಡ ಸುದ್ದಿಯಾಗಿದೆ. ತಮಗೆ ಹಾಸ್ಟೆಲ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವಂತೆಯೂ ಅವರು ಆಗ್ರಹಿಸಿದ್ದರು. ವೈರುಧ್ಯ ನೋಡಿ: ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ರೋಗಿಗಳ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಶುಶ್ರೂಷಕಿಯರು, ತಮ್ಮ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ!

ಹಲವಾರು ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ನಡುವೆಯೇ ದಾದಿಯರು ಸೋಂಕು ಓಡಿತರ ಆರೈಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆರಂಭದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಹಿತಿ, ತಿಳಿವಳಿಕೆ, ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದಾಗಲೂ ಶುಶ್ರೂಷಕಿಯರು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ

ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸೇವೆಯ ಹಿಂದೆ ಮಾನವ ಪ್ರೀತಿಯಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನಿದೆ?

ಲಂಡನ್‌ನಂತಹ ಶ್ರೀಮಂತ ನಗರದಲ್ಲೂ ಕೋವಿಡ್ ಶುಶ್ರೂಷೆಯೇನೂ ಸುಲಭವಾಗಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಶುಶ್ರೂಷಕಿಯರಿಗೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿ ಹಾಸ್ಟೆಲ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಲ್ಪಿಸಿದೆ. ಕೆಲವು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶುಶ್ರೂಷಕಿಯರ ಮಕ್ಕಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವರು ಓದುವ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯಿಂದ ಸಂಜೆಯವರೆಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ ಅಮ್ಮನ ಮುಖ ನೋಡದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುವುದು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಉಸ್ತುವಾರಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸವಾಲು. ಕೊರೊನಾದ ಮಾಹಿತಿ ನೀಡಿ, 'ಸೋಷಿಯಲ್ ಡಿಸ್ಟೆನ್ಸ್' ಬಗ್ಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾಹಿತಿ ನೀಡುವುದು ಶಾಲೆಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳೋ, 'ಕೊರೊನಾ ಎಂಬ ಪದವನ್ನೇ ಹೇಳಬೇಡಿ' ಎಂದು ಚೀರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಮಕ್ಕಳದ್ದೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಹಟ - 'ಅಮ್ಮ ಬೇಕು'. ತಮ್ಮ ಅಮ್ಮಂದಿರು ಸಮಾಜದ ಪಾಲಿಗೂ ಅಮ್ಮಂದಿರು ಎನ್ನುವುದು ತಿಳಿಯುವ ವಯಸ್ಸು ಆ ಕಂದಮ್ಮಗಳದ್ದಲ್ಲ.

ನ್ಯೂಜೆರ್ಸಿಯ 'ಹ್ಯಾಮಿಲ್ಟನ್ ರಾಬರ್ಟ್ಸ್ ವುಡ್ ಜಾನ್‌ಸನ್ ಯುನಿವರ್ಸಿಟಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆ'ಯ ಏಸಿಯನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ನತಾಲಿ ಜೋನ್ಸ್, ಎನ್ನುವ ದಾದಿ 'ಟೈಮ್.ಕಾಂ'ಗೆ ನೀಡಿದ ಸಂದರ್ಶನದಲ್ಲಿ, ಶುಶ್ರೂಷಕಿಯರ ಮಾನಸಿಕ ಒತ್ತಡದ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. "ಕೊರೊನಾ ಸೋಂಕಿತರು ಕೊನೆಯದಾಗಿ

